

HET EERSTE BEZOEK DOOR J. HUISMANS - SCHIPPERS

ZIEZOO, vrouw, 'k zou 't er nu verder
„maar bij laten. Je hebt vandaag meer
dan genoeg gewerkt, zou 'k zeggen.”

„Ja, dat is zoo; maar nu ben 'k heelemaal
klaar.”

„En is alles naar je zin?”

„O ja — in de puntjes, al zeg ik het zelf.
Maar we hebben het erg druk gehad — Geertje
en ik. Klaas en z'n meisje kunnen nu gerust
komen. 'k Hoop maar, dat het niet zoo'n nuffig
dameetje is; want die past niet bij ons boeren-
menschchen.”

„Nee, zoo één kunnen we hier niet gebruiken.
Wie hier komt logeeren, moet zich een beetje
bij ons en onze leefwijze weten aan te passen;
anders deugt het niet.”

„Och, 't zal wel wat meevallen. Klaas heeft
haar natuurlijk voldoende ingelicht. — 'k Ben
bepaald benieuwd, hoe ze er uitziet en of ze
aardig is.”

„Ja — en wat het voornaamste is — of ze,
wat de geestelijke dingen betreft, bij ons past.”

„Dat zal wel. Klaas heeft zelf een Christelijke op-
voeding gehad en neemt natuurlijk geen meisje, wier
hart aan de wereld hangt. Laat dat maar aan hem
over.”

„Nou vrouw, ik ben er niet zoo gerust op. Klaas
schrijft zoo weinig van haar; 't lijkt wel telegram-
stijl. Net of de jongen voelt, dat het niet heelemaal in
den haak is. En dat is 't ook niet”, ging boer Ver-
hagen met verheffing van stem voort. „Zoo ineens
schrijft-ie maar, dat-ie ons z'n meisje komt voorstellen.
Dat gaat me wel wat al te vlug. We weten nergens
van. De jongen stelt ons opeens maar voor een vol-
dongen feit. Raad schijnt-ie niet noodig te hebben en
van toestemming vragen rept-ie met geen woord. Dat
ging vroeger heel anders. Maar de tegenwoordige
jongelui..... Nee, die soberheid in z'n schrijven be-
valt me niet. D'r zit wat achter — let maar es op mijn
woorden.”

„Och kom, wat zou er achter kunnen zitten?”

„Wel, dat ze misschien een andere wereld- en
levensbeschouwing heeft dan wij, dat we niet van één
richting zijn b.v.”

„Kom, kom, geen zorgen vóór den tijd. — Ik ga me
nu maar opknappen. En — zeg, zou je je andere jas
niet even aantrekken? Deze wordt al wat kaal.”

„Vin-je.....? Nou, 't is mij goed. Maar 't heeft nog
al den tijd, 't Duurt nog wel drie kwartier, vóór ze
hier kunnen wezen.”

Klaas was met z'n meisje gearriveerd en door moe-

LITGAANS DAGJES
voor ouden van dagen
te Amsterdam. Eenige
oudjes bezichtigen met
grote belangstelling de
vlieghaven Schiphol.

kiezen, waarbij het
kerkgaan niet in 't ge-
drang komt.”

Klaas antwoordde
niet, maar keek somber
voor zich.

„Gaan jullie wel ge-
regeld?” zette vader
zijn onderzoek voort.

„Jaaa..... aarzelde
Klaas, ...dat is te
zeggen, ik wel, maar
Tine niet altijd.”

„Eens of tweemaal?”
„Eéns.....” klonk het
haast onhoorbaar.

„Jongen, jongen”,
vermaande de oude,
„waar moet dat heen?”

Zóó hebben we je niet opgevoed.”
„Weet ik wel, vader. Maar Tine is niet bij gods-
dienst grootgebracht, weet u, 't Is alles nieuw voor
haar.”

„Maar jongen — heb je dan alles wel goed over-
wogen, vóór je tot dien gewichtigen stap overging?”

„Ja, dat heb ik vader, 'k Heb lang gearzeld. Maar
dit was ook het eenige, wat me weerhield. Tine is
overigens zoo meegaande. Ze is zoo.....”

„Ja, ja, dat kennen we”, viel Verhagen glimlachend
in. „Je hoeft me al de deugden van je meisje niet op
te noemen, of haar lof te zingen. Dat lied wordt nog
steeds op de meest variërende manier ten gehoor
gebracht. Maar — ging hij ernstig voort — „dat
zijn allemaal bijkomstige dingen. Het gewicht van 't
éene moet je toch boven alles gaan.”

„Dat is zoo vader. Maar ik heb alle hoop, dat het
wel goed zal komen. 't Wordt ook in dat opzicht
steeds beter. Maar we moeten geduld met haar hebben
en niet alles tegelijk verlangen.”

„'k Heb er een zwaar hoofd in, Klaas, 't Is te groote
risico en daar mag jij je mijn inziens niet aan wagen.”

Klaas was blij, dat hij niet hoefde te antwoorden.
Ze waren nu bij de kerk. Met al zijn jeugdige optimis-
me had-ie toch ook wel oogenblikken van onrust en
twijfel. Maar dat wou-ie niet weten.

Toen het 's avonds zoo tegen tien liep, deedde
hij z'n ouders op aarzelenden toon mee, dat ze zich
moesten klaarmaken om nog op tijd aan den trein
te zijn.

„Wat.....?” riep moeder verwonderd. „Blijven jullie
dan niet tot morgen?”

der Verhagen hartelijk begroet. Vader nam meer een
gereserveerde houding aan; hij was niet zoo gauw
te winnen. Met critische blikken beschouwde hij het
meisje, dat keurig en naar de laatste mode gekleed
was. Aan de gesprekken nam hij slechts weinig deel.
Maar luisteren — dat deed-ie zooveel te beter. Zoo
vernam hij ongezocht, dat ze eerste verkoopster was
in een groote stadszaak; dat ze haar verloofde Niek
of ook wel Nico noemde, omdat ze Klaas zoo'n lee-
lijke naam vond en dat ze om dezelfde reden haar
eigen naam Trijntje inTine veranderd had. Met groote
gemakkelijkheid sprong ze van 't eene onderwerp
naar 't andere over. Verhagen merkte stiltejes op,
dat zijn zoon met vroolijk schitterende oogen zat te
luisteren naar Tine's jolige, onberekenbare invallen.
Zoo nu en dan wierp Klaas er een schertsend of sne-
dig woord tusschen, alsof hij haar wilde aanmoedigen
in haar vroolijkheid, die wel wat aan uitgelatenheid
grensde.

„Een knap figuurtje”, dacht de boer. Geen wonder,
dat Klaas..... Maar zou er geen diepte in dat aardige
praatsterje zit? Den heelen avond werden er slechts
oppervlakkige gesprekken gevoerd. Een paar maal
probeerde Verhagen om het discours op wat hooger
peil te brengen. Maar dan zwoeg Tine opeens en
keek ze als om hulp zoekend naar Klaas, die handig
de aandacht op andere zaken wist over te brengen.
Hoe graag de boer ook een meer ernstigen toon wilde
beluisteren, hij begreep toch wel, dat hij niet zóó
spoedig een oordeel mocht vellen. Morgen nog maar 's
poolshoogte nemen; alles was nog zoo vreemd.
Den volgende morgen ging Tine niet mee naar de

kerk; ze had hoofdpijn.

's Middags werd een wandeling ge-
maakt, die door de jongelui zóó ver werd
uitgestrekt, dat het haast weer kerktijd
was geworden, eer ze thuis kwamen.
Tine bleek doodruoe te zijn en wilde
maar weer 't liefst thuis blijven. Mis-
chien kon ze dan onder kerktijd nog wat
slapen, hoopte ze. Dat deed haar altijd
zoo goed.....

Klaas stapte met vader op, die het nu
noodig oordeelde eens met z'n jongen te
praten.

„Zeg, Klaas”, begon hij, „heeft Tine
véél last van hoofdpijn?”

„Ja, nog al.....” antwoordde Klaas
verstrooid. „'t Is erg druk in die zaak,
ziet u.”

„Dan moet ze een andere werkring

LINKS: De Kamperbinnenpoort te
Amersfoort vertoont bedenkelijke teek-
enen van verval. Het oude bouwwerk
moet op allerlei manieren worden gestut
om het niet te doen ineenvallen. Intus-
schen doet men z'n best de poort te
restaureeren.

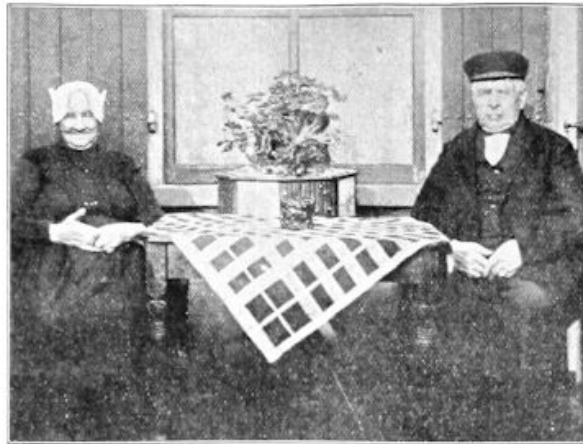
RECHTS: Iemand te Parijs trad in het
huwelijk op de aangegeven wijze, d.w.z.
hij liet zich met het hoofd naar beneden
naar het Stadhuis brengen. Waarom hij
op zoo'n vreemde manier ging? Wij
kunnen het heusch niet zeggen.

Ds. C. W. E. Ploos van Amstel, Geref. Predikant te Steenwijk, herdacht 14 dezer zijn 40-jarig ambtsjubileum en hoopt met September a.s. emeritaat aan te vragen. Ds. Ploos van Amstel diende de kerken te Gerkesklooster—Stroobos, Zwolle, Delft en Steenwijk.

VAN HIER EN DAAR

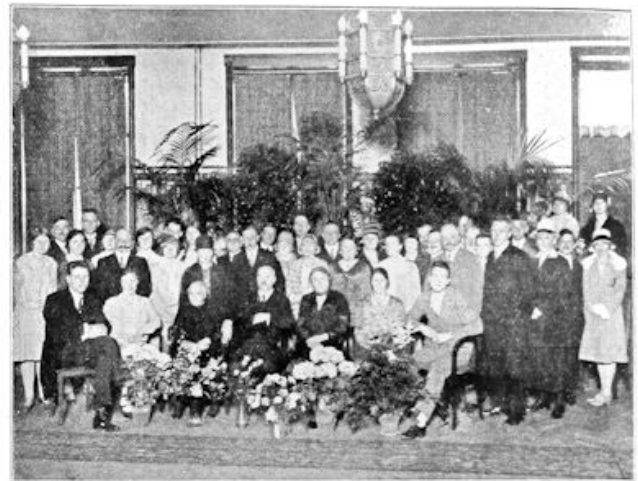
Begin volgende maand (3 Augustus) lopen de heer J. Slagt en zijn echtgenoot, Neeltje Mooij, te Hilversum, hun diamanten bruiloft te vieren.

De Voorzitter der Eerste Kamer der Staten-Generaal, Baron van Voorst tot Voorst, heeft dezer dagen als zoodanig afscheid genomen, na gedurende ongeveer 15 jaar dit ambt te hebben waargenomen. Hij werd door verschillend leden gehuldigd.

BOVEN LINKS: Dezer dagen werd te Utrecht het nieuwe Diaconessenhuis officieel geopend. Op de foto: exterieur van het nieuwe gebouw. BOVEN RECHTS: 8 Juli herdacht de heer Dondorp, hoofd der Chr. U. L. O School aan het Wolvenplein te Utrecht, zijn 40-jarig jubileum.

„Nee, dat kan niet, moe. Tine moet op tijd in de zaak zijn. En anders moeten we morgenochtend zoo erg vroeg op. Dat is te vermoedend voor haar.”

„Maar jongen”, viel vader wrevelig in, „op Zondag reizen..... dat ben je toch van huisuit niet gewoon.”

„O, ik vind het heelemaal niet erg”, kwam Tine met overtuiging. „Zie er niks in. Of je nou 's Zondags in den trein zit, of voor je plezier een fietstocht maakt — dat komt toch vrijwel op 't zelfde neer.”

Toen ze 't gezegd had, herinnerde ze zich met schrik, dat Niek haar dringend verzocht had, niet over dat fietsen te praten. En nu had ze 't er tóch uitgeflapt. Even zag ze hem van terzijde aan. Wat keek-ie verstoord!.....

't Was voor allen een verlichting, toen 't bezoek achter den rug was.

Moeder zag er vernoeid en triest uit. Met opzet verneede ze het met vader alleen in de kamer te zijn, bang als ze was, dat hij ergens over beginnen zou. Maar hij was zelf in diepe gedachten. Nog deze week zou hij Klaas schrijven; dat mocht zoo niet doorgaan. 't Gold hier de ziel van z'n jongen, het kind dat aan 't dwalen was, en dreigde verloren te gaan. — Toen viel z'n oog op de zorgvolle trekken in moeders geelaat. „Mijn arm vrouwtje”, mompelde hij zacht voor zich heen. „Wat een teleurstelling voor je!”

Kerktoe

„HET die eerste gelui al gegaan?” roepen de kostleerlingen van de groote meisjesschool elkaar toe, want ze weten, dat ze zich dan moeten haasten, om op tijd haar plaats in te nemen in de rij, die over 'n paar minuten kerkwaarts zal gaan.

Zuid-Afrika, dat met reuzenschreden vooruitgaat en in veel opzichten modern Europa, zoo niet voorbij, dan toch op zij streeft, is in andere opzichten gelukkig conservatief.

't Houdt graag vast aan oude gebruiken, 't houdt den Zondag en daarmee 't kerkgaan in eere.

't Is daar 'n vanzelf sprekend feit, dat de jongens en meisjes, die de kostinrichting, verbonden aan de meeste scholen, bevolken, naar de kerk gaan, begeleid door hun onderwijzers en onderwijzeressen — niet alleen 's ochtends, maar ook 's avonds — en bovendien de Zondagsschool bezoeken, die Zondagsmiddags wordt gehouden.

De rij vormt zich, de meisjes keurig in haar witte japonnetjes, met de breedgerande stroochoeden op, waarom 'n eenvoudig lint in de schoolkleuren is gestrikt.

Zoo stappen ze, twee aan twee, in den gouden zonnenschijn, naar de kerk.

Eigenlijk mogen ze niet praten op deze wandeling,

maar zoolang 't niet te hard gaat, laten de onderwijzeressen 't maar oogluikend toe.

Van den anderen kant van 't dorp nadert 'n tweede stoet, de jongens van de kostinrichting — „die hostel-seuns” — ook met den gekleurden band om den hoed.

't Is eigenaardig, dat de twee stoeten meestal tegelijk op 'n zeker punt aankomen. Maar dit geeft geen aanleiding tot wanorde. De jongens wachten, tot de meisjes in 't kerkgebouw verdwenen zijn.

Van 'n derden kant komt nog 'n meisjesschool opzetten; ook zij zijn gekleed in witte jurken en hebben allen dezelfde breed-gerande hoeden op met de schoolkleuren. Iedere school heeft haar vaste plaats in de kerk; de meisjes zitten recht tegenover den preekstoel op de galerij; de jongens rechts en de groote schare weeskinderen op de galerij links van den preekstoel.

't Is zeker 'n opwekkend gezicht voor den predikant, om al die jeugdige gezichten vol aandacht tegenover zich te zien.

Na 't uitspreken van de zegen, wanneer de gemeente de kerk verlaat, gaat de schooljeugd weer rustig op haar plaats zitten, totdat de onderwijzer of onderwijzeres 't teken geeft, dat zij mogen opstaan; 'n mooie gewoonte, die haar oorsprong heeft in beleefdheid en eerbied jegens ouderen. Buiten vormen de rijen zich weer en iedere school keert rustig huiswaarts.

A. v. G.